

Muistelua mummin kanssa

Miksi Mari ei ollut ollut
kärsivällisempi mummin suhteen?

Jane McBride
(Perustuu tositapahtumaan)

Mari kurtisti kulmiaan. Mummi kertoi samaa tarinaa. Taas. Mummi tuli asumaan Marin perheen luo muutama kuukausi sitten. Mari rakasti häntä, mutta mummin seurassa olemisen oli toisinaan rasittavaa. Hän kertoi samoja tarinoita yhä uudelleen. Joskus hän aloitti alusta ennen kuin oli edes lopettanut kertomuksensa. Mari huokaisi. "Mummi", hän sanoi, "sinä kerroit jo minulle sen kertomuksen." Mummi katsoi alas. "Niinkö?" "Niin", Mari sanoi. "Kerroit sen minulle vain muutama minuutti sitten."

"En muista", mummi sanoi. Hän näytti surulliselta ja hämmentyneeltä. Sitten hän nousi seisomaan ja vaelsi takaisin huoneeseensa.

Mari oli pahoillaan siitä, että oli järkyttänyt mummin. Vaarin kuoleman jälkeen mummi oli tullut yhä unohtavaisemmaksi. Kerran hän jopa jätti lieden päälle, ja se sytytti tulipalon hänen keittiössään. Silloin äiti ja isä toivat mummin asumaan luokseen.

Mari löysi isän keittiöstä. "Minä todella rakastan mummia, mutta väsyn kuulemaan samoja kertomuksia. Miksi hän ei muista, että hän on jo kertonut minulle sen kertomuksen noin viisikymmentä miljoonaa kertaa?"

Isä hymyili. "En usko, että sentään viisikymmentä miljoonaa kertaa. Tiedän, että se on vaikeaa. Mummillla on aivoissaan sairaus, joka saa hänet unohtamaan asioita. Hänen kertomuksensa ovat hänen tapansa yrittää muistaa, kuka hän on."

Mari laski katseensa alas. Miksi hän ei ollut ollut kärsivällisempi mummin suhteen? Mummi oli aina kohdellut häntä rakastavasti. Mummi kutsui häntä omaksi Marikseen. Mari muisteli, kuinka hän auttoi mummia istuttamaan kukkia ja kitkemään rikkaruohoja puutarhassa.

Mari koputti mummin oveen.

"Tule sisään", mummi sanoi.

Mari avasi oven. Mummi istui tuolissa pyhät kirjoitukset avoinna sylissään.

"Mummi, voisitko kertoa minulle, kuinka sinä ja vaari liityitte kirkkoon?" Mari kysyi. Mummi kohotti katseensa.

"Haluatko kuulla vaarista ja minusta?" hän kysyi toiveikkaalla äänellä.

Mari istui mummin viereen. "Kyllä. Haluan kuulla kaiken." Mari tarttui mummia kädestä. "Sinä olet minulle hyvin erityinen, mummi. Tulet aina olemaan."

Mummi hymyili, nojautui taaksepäin tuolissaan ja alkoi kertoa.

Mari oli kuullut kertomuksen monta kertaa, mutta tällä kertaa hän ei tuntenut olevansa ärsyyntynyt eikä kärsimätön. Sen sijaan hän tunsu rakkautta ja ihmetystä. Hän tiesi, että mummi ja vaari olivat tehneet paljon uhrauksia liittyessään kirkkoon Saksassa. Hänen isovanhempansa olivat muuttaneet kauas kotoaan, jotta he voisivat asua lähellä muita kirkon jäseniä.

Mummi päätti kertomuksensa ja hymyili. "Sinä olet hyvä tyttö, oma Marini."

Mari halasi mummia. "Kiitos, mummi! Minä rakastan sinua." ●

Tämä kertomus tapahtui Yhdysvalloissa.